

SCRISOARE CIRCULARĂ

Aprilie 2018

Ediție aniversară

1948 – 2018: 70 de ani ai statului Israel

1958 – 2018: 60 de ani ai Misiunii Populare

Libere din Krefeld

Vă salut din toată inima pe toți din întreaga lume în Numele scump al DOMNULUI și Mântuitorului nostru Isus Hristos, cu textul din Ioan 8:31:

„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei...”

Prorocul Mica s-a ridicat împotriva celor patru sute de proci care proceau sub o inspirație falsă, și a spus: „*Viu este DOMNUL, că voi vesti ce-mi va spune DOMNUL*” (1Împ. 22:14).

Aceasta a fost și hotărârea mea de la bun început. La sfârșitul mesajului său, omul lui Dumnezeu a putut declara: „*Auziți, popoare, toate!*” (1Împ. 22:28).

Chiar și acum există un glas adevărat care răsună: „Ascultați, popoare, toate!”:

„...din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Ps. 90:2).

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Luca 21:33).

„Dar Cuvântul DOMNULUI rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” (1Pet. 1:25).

Doar ceea ce este scris în „Cuvântul lui Dumnezeu” – în Biblie – este și va rămâne valabil pentru noi. Fie că se referă la relatarea biblică a creației sau la planul de răscumpărare sau la toate învățăturile, noi Îl lășăm pe Dumnezeu Însuși să ne vorbească prin Cuvântul Lui.

Noi lășăm interpretările și teoriile în seama celor ce nu-L cred pe Dumnezeu. Vedem de la început diferența dintre realitatea creației și teoria evoluției. Oricine nu crede ceea ce este scris în primul verset, și anume, „*La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul*”, îi va fi greu s-o facă până la ultimul verset din Biblie. Ceea ce a fost în veșnicie și ceea ce va fi în veșnicie o lășăm în seama veșnicului Dumnezeu. Noi ne întoarcem la începutul timpului și îndeosebi la începutul timpului de har.

Principală noastră preocupare în această expunere este de a scoate în evidență, pe scurt, următoarele epoci:

Trecerea de la Vechiul la Noul Legământ, la Noul Testament.

Întemeierea Bisericii lui Isus Hristos și vremea apostolilor.

Perioada primilor trei sute de ani până la Sinodul de la Niceea.

Cei o mie de ani ai Evului Mediu până la secolul al XIV-lea.

Reforma și următorii cinci sute de ani și ce s-a întâmplat de fapt.

Ultimul mesaj dinaintea revenirii lui Hristos care merge acum mai departe.

Mai întâi de toate, este foarte important să știm și să credem **că Dumnezeu face totul conform făgăduinței** pe care a dat-o în Cuvântul Lui. „*Recunoașteți, dar, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că niciunul din toate cuvintele bune rostite asupra voastră de DOMNUL Dumnezeuul vostru n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, niciunul n-a rămas neîmplinit*” (Ios. 23:14). Ceea ce au vestit prorocii în Vechiul Testament sub inspirația Duhului Sfânt, ne este arătat în împlinire de către apostoli începând cu primul verset al Noului Testament. „*În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu*” (2Cor. 1:20).

Trecerea de la Vechiul la Noul Testament

„*Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește; și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală*” (Luca 16:16).

„Un glas strigă: «Pregățiți în pustiu calea DOMNULUI, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!»” (Isa. 40:3). Această prorocie s-a împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul, așa cum este confirmat în Mat. 3:3, Mar. 1:3, Luca 3:4 și în Ioan 1:23. Îngerul DOMNULUI care i-a vestit lui Zaharia nașterea lui Ioan Botezătorul, a spus: **„...și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la DOMNUL Dumnezeu lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească DOMNULUI un norod bine pregătit pentru El”** (Luca 1:15-17). Amin.

După nașterea lui, tatăl său Zaharia a fost umplut cu Duhul Sfânt și a rostit cuvintele profetice referitoare la slujba lui Ioan Botezătorul: **„Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt...”** (Luca 1:72).

„Să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui...” (Luca 1:77).

A doua făgăduință din Vechiul Testament referitoare la slujba lui Ioan Botezătorul ce este scrisă în Mal. 3:1a, a fost confirmată de DOMNUL Însuși în Mat. 11:10 și Luca 7:27: **„El este acela despre care este scris: «Iată, trimit pe solul Meu înaintea feței Tale, care Îți va pregăti calea înaintea Ta»”**.

Când Ioan Botezătorul a fost întrebat: **„Ești tu Hristosul?”**, el a spus, **„Nu”**. **„Ești Ilie?”**. **„Nu sunt!”**. **„Ești Prorocul?”**. El a răspuns, **„Nu!”** (Ioan 1:19-21). În vers. 23 citim mărturia lui bazată pe Sfânta Scriptură despre cine era el: **„«Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustiu: ,Neteziți calea DOMNULUI!’, cum a zis prorocul Isaia»”** (Isa.40:3).

Ioan a putut să se adreseze celor ce crezuseră: **„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”** (Mat. 3:11).

Prin slujba premergătorului făgăduit, inimile părinților din Vechiul Testament au fost întoarse **la credința** copiilor din Noul

Testament, **„ca să gătească DOMNULUI un norod bine pregătit pentru El”** (Luca 1:17) . Era absolut esențial să auzi mesajul adus de prorocul făgăduit, să crezi și să fii botezat.

Isus i-a muștrat în mod public pe cărturarii și fariseii care au respins slujba lui Ioan Botezătorul, cu aceste cuvinte: **„Dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui”** (Luca 7:30).

Un glas răsună: este posibil să săruți Torah, să citești Sfintele Scripturi, să vorbești despre planul divin de mântuire, să predici despre venirea lui Mesia și a premergătorul Său, Ilie (Mat. 17:10), să cânti psalmii, să ții Sabatul, să aduci jertfe, **dar apoi să respingi atât premergătorul cât și pe Mesia și să nu recunoști ziua cercetării pline de har** (Luca 19:42-44). Marea lecție care trebuie învățată este: doar cei ce au crezut mesajul premergătorului și au fost botezați au putut apoi să-L recunoască și să-L primească pe Mesia.

„Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: «Ava», adică: „Tată!” (Gal. 4:3-6).

Când făgăduința din Zah. 9:9 s-a împlinit și DOMNUL a intrat în Ierusalim călare pe mânzul unei măgărițe (Luca 19:28-44), credincioșii s-au bucurat și au strigat, **„Bindecuvântat este Împăratul care vine în Numele DOMNULUI!”**. Cărturarii orbi spiritual au vrut ca oamenii să înceteze lauda și închinarea (vers. 39), dar Răscumpărătorul le-a răspuns: **„Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga”**. Apoi a privit asupra Ierusalimului și a plâns de durere pentru el: **„Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: «Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi»”**. Aceste cuvinte au fost urmate de pronunțarea pedepsei care urma să vină: **„Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul**

tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, **pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată**” (vers. 41-44). În anul 70 d.Hr. armata generalului roman Titus a distrus Ierusalimul și Templul. Chiar și acum este de cea mai mare importanță să iei parte la ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru această perioadă a timpului.

Un glas răsună: trecuseră patru mii de ani de la Adam și Eva, timp în care ei L-au așteptat pe Mântuitorul făgăduit Care trebuia să vină ca sămânța lui Dumnezeu (Gen. 3:15). Când a sosit vremea împlinirii, conducătorii spirituali și cei ce-i credeau pe aceștia nu au recunoscut **ziua cercetării pline de har a lui Dumnezeu**. Frunțașii religioși erau conducători orbi care-i conduceau pe orbi; ei au dus poporul în rătăcire prin propriile lor interpretări ale Scripturilor. Iată ce este scris despre cei ce nu L-au crezut pe Mesia: „*A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit*”. Dar despre credincioși este scris: „***Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu***” (Ioan 1:11-12). Amin. Așa a fost la început. Așa a fost în fiecare epocă a bisericii. La fel este și astăzi.

Întemeierea Bisericii lui Isus Hristos în Ierusalim

Întemeierea Bisericii s-a făcut în mod supranatural prin revărsarea Duhului Sfânt. În Fapte 1 ni se spune că Răscumpărătorul înviat a petrecut patruzeci de zile cu ucenicii Lui și le-a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu (vers. 3). Pe când vorbea cu ei, El le-a repetat făgăduința: „*Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt*” (vers. 5).

În Luca 24:36-51, DOMNUL cel înviat a arătat ucenicilor Săi ce scripturi din Vechiul Testament se împliniseră. El le-a deschis mintea pentru înțelegerea duhovnicească a Scripturii astfel că ei au recunoscut toate prorociile referitoare la suferințele Sale, la moartea și învierea Lui. El le-a spus: „*Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim*” (vers. 46-47) și apoi a încheiat cu cuvintele: „*Și iată că*

voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; **dar rămâneți *în cetate până veți fi *î*mbrăcați cu putere de sus***” (vers. 49). După aceasta, a fost ridicat la cer dinaintea ochilor lor (Luca 24:51, Fapte 1:9).

După revărsarea Duhului *în* ziua Cincizecimii, apostolul Petru a putut mărturisi: „***Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: «În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri *și* fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, *și* bătrânii voștri vor visa vise!...*»**” (Fapte 2:16-17).

Petru a *ț*inut prima sa predică sub directa inspirație a Duhului Sfănt. De la vers. 37 la 41 ne este spus ce s-a *î*ntâmplat atunci când mulțimea a fost atinsă de această predică: „***După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși *în* inimă *și* au zis lui Petru *și* celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?» «Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «*și* fiecare din voi să fie botezat *în* Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfăntului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri *și* pentru toți cei ce sunt departe acum, *în* oricât de mare număr *u* va chema DOMNUL Dumnezeu nostru»***”. Mai *î*ntâi predica, urmată de credința celor ce aud predică *și* de ascultarea de credinț*ă* dovedită prin botez. „***Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; *și*, *în* ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete*” (Fapte 2:41).**

Un glas răsună: Ascultați, popoare, toate: *În* ziua Cincizecimii, s-a *ț*inut predică de bază care a fost valabilă *în* orice loc *în* epoca apostolică *și* este valabilă *și* astăzi *în* Biserica lui Isus Hristos! De la primul ceas, din prima zi a Noului Testament s-a *î*mplinit tot ceea ce aparține planului de măntuire, așa cum fusese spus dinainte *în* Vechiul Testament. Pavel a depus mărturie despre acest lucru *în* prima sa epistolă: „***Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai *î*nainte prin prorocii Săi *în* Sfintele Scripturi*” (Rom. 1:1-2). Amin.**

Filip evanghelistul a predicat *în* Samaria: „***Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia *Î*mpărăției lui Dumnezeu *și* a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât *și* femei*”**

(Fapte 8:12). Când au auzit aceasta, apostolii au venit de la Ierusalim și „...s-au rugat pentru ei, **ca să primească Duhul Sfânt**. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, **ci fuseseră numai botezați în Numele DOMNULUI Isus**” (Fapte 8:15-16).

În Fapte 10, Petru a predicat mesajul mântuirii lui Isus Hristos în casa unui sutaș roman pe nume Corneliu: „**Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor...** «Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?» **Și a poruncit să fie botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos**” (Fapte 10:42-48).

Atunci când Pavel a predicat ucenicilor lui Ioan în Efes, citim în Fapte 19:5-6+11: „**Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele DOMNULUI Isus**. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, **Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, și vorbeau în alte limbi și proroceau...** **Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel**” (vers.11).

Atât timp cât Biserica DOMNULUI Isus Hristos este pe pământ, pentru toți credincioșii din întreaga lume rămâne valabil ceea ce a vestit Petru în ziua Cincizecimii: „**Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema DOMNUL Dumnezeuul nostru**” (Fapte 2:39).

Un glas răsună: În Biserica lui Isus Hristos atât prima și ultima predică, cât și primul și ultimul botez trebuie să fie exact la fel. Acesta este modelul veșnic pentru vestire: credința, botezul, botezul cu Duhul Sfânt. Ceea ce a fost învățat și trăit în ziua întemeierii Bisericii Dumnezeului celui Viu este linia călăuzitoare până la sfârșitul Noului Testament.

Apostolul Pavel a mărturisit că Biserica este: „...**zidită pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos**” (Ef. 2:20). „**Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea**

sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos...” (Ef. 4:11-12).

Apostolul i-a scris lui Timotei: „*Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui Viu, Stâlpul și Temelia adevărului*” (1Tim. 3:15).

Biserica primară era trupul DOMNULUI, locul descoperirii lui Dumnezeu, îmbrăcată cu puterea lui Dumnezeu, înzestrată cu daruri duhovnicești și cu diferite slujbe (1Cor. 12:4-31) – strâns legată într-un singur trup prin credință, botez și botezul cu Duhul Sfânt (vers. 12-26). Doar acolo unde lucrurile stau cu adevărat așa, sunt adevărate și astăzi următoarele: **un DOMN, o credință, un botez** (Ef. 4:3-5).

La revenirea lui Isus Hristos, această scriptură se va fi împlinit cu Biserica: „*Ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană*” (Ef. 5:26-27). Când auzim propovăduirea harului lui Dumnezeu, o credem și atunci trăim mântuirea, neprihănirea și împăcarea cu Dumnezeu, iar acest lucru înseamnă „*Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu*” (Rom. 5:9). Noi trebuie să acceptăm – și toți credincioșii o fac – tot ceea ce a fost rânduit în Cuvântul lui Dumnezeu la început.

Perioada până la Sinodul de la Niceea

În mesajul adresat primei epoci a bisericii din Apoc. 2:2, DOMNUL a lăudat Biserica Sa: „*Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși*”.

În multe din epistolele sale și în special în îndemnurile adresate tesalonicenilor și lui Timotei, Pavel și-a exprimat îngrijorarea ca nu cumva să aibă loc o lepădare de adevărata credință. Apostolul a trebuit să mustre biserica din Corint: „*Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos. În adevăr,*

dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit sau o altă Evanghelie pe care n-ați primit-o, of, cum îl îngăduiți de bine!” (2Cor. 11:3-4).

În Gal. 1:6-8, apostolul a rostit un blestem asupra tuturor celor care predică o altă evanghelie: „*Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*”. Aceasta este o problemă foarte, foarte serioasă.

Așa cum la începutul creației naturale, în grădina Eden, șarpele a semănat sămânța îndoielii față de Cuvântul pe care DOMNUL Dumnezeu îl spusese lui Adam, folosind argumentul, „**Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?**” și dând naștere necredinței care a dus de fapt la amăgirea Evei, tot așa s-a întâmplat la sfârșitul epocii apostolice și după aceea, chiar până astăzi: îndoieli față de Cuvânt, necredință, nesupunere, lepădarea de credință a Bisericii: lepădarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost pus sub semnul întrebării; au fost introduse interpretări și învățături personale. Oriunde s-a întâmplat așa ceva, orice închinare era în zadar, așa cum a trebuit DOMNUL să le

spună iudeilor de atunci: „*Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: «Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenesti»*” (Mar. 7:6-7). De asemenea și ceea ce le-a spus Isus cărturarilor care aveau propriile lor învățături, se aplică și astăzi: „*Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți*”....„*Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu*” (Ioan 8:45+47). Încă mai există două semințe duhovnicești diferite: „*El le-a răspuns: «Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii celui rău»*” (Mat. 13:37-38).

Adevărata închinare poate veni doar dintr-o inimă înnoită și curată. DOMNUL nostru a spus: „*Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr*” (Ioan 4:23-24). Oricine nu se închină călăuzit de Duhul Sfânt conform Cuvântului lui Dumnezeu, acela se roagă pe lângă Dumnezeu, nu lui Dumnezeu.

În 2 Tes. 2, Pavel a prezis deja lepădarea finală de credință și pe omul păcatului care o reprezintă: „*Potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu*” (vers. 4). „...și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, **pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună...**” (vers. 10-11). **Cei ce nu respectă și nu cred Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind singurul adevăr valabil pentru ei înșiși și pentru Biserică sunt sortiți să creadă minciunile religioase.**

Este de neînțeles ceea ce s-a întâmplat în epoca post-apostolică: bărbați care acum sunt venerați ca părinți ai bisericii și-au prezentat învățăturile lor înțesate cu păgânism și au găsit adepți. Așa-zișii părinți ai bisericii au fost personalități creștine, dar nu apostoli ai lui Isus

Hristos. Niciunul dintre ei nu a avut o adevărată chemare divină. Cei mai cunoscuți sunt Atanasiu, Augustin și Ieronim. Ei erau bărbați veniți din păgânismul grecesc, mulți neavând nici trăirea întoarcerii la Hristos; ei erau încă legați de superstiții și și-au introdus propriile lor idei în creștinism.

Începând cu anul 313, când împăratul Constantin a declarat în mod oficial creștinismul laicizat ca religie de stat, a avut loc o dezvoltare tragică. El i-a invitat pe episcopii diverselor direcții de credință la Sinodul de la Niceea, care s-a ținut între 20 mai și 25 iulie anul 325. În acel timp existau deja 127 de direcții creștine în țările care aparțineau Imperiului Roman. După discuții aprinse, sub președinția lui Atanasiu a fost formulat un crez trinitar complet nebiblic, deși nu toți au fost de acord cu el. Cu referire la Fiul lui Dumnezeu, se spune: **„...Și întru Unul DOMN Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut; Cel de o ființă cu Tatăl...”** (Părinții creștinismului, pag. 40).

Până acum Dumnezeu nu a zămislit, și cu atât mai puțin născut, un fiu veșnic. Niciodată nu a existat vreun fiu veșnic. În cei patru mii de ani ai Vechiului Testament, niciun proroc n-a vorbit despre un Tată în ceruri, cu atât mai puțin despre un Fiu, ci este menționat de peste patru mii de ori doar DOMNUL Dumnezeu – IaHVeH-Elohim. În epistole, începând cu Rom. 1:7, găsim în mod repetat salutul: **„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la DOMNUL Isus Hristos!”**. Dar nici măcar o dată nu se spune: „...de la Dumnezeu Fiul” sau „...de la Dumnezeu Duhul Sfânt”. Pe cât de sigur s-a descoperit Dumnezeu Elohim Însuși ca DOMNUL/IaHVeH, a umblat în grădina Eden într-un chip vizibil și l-a creat pe Adam după chipul Său, pe atât de sigur S-a descoperit Același Dumnezeu ca Tată în cer, în singurul Lui Fiu pe pământ. De aceea a putut DOMNUL Isus să spună: **„...cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl...”** (Ioan 14:9). Dumnezeu Însuși S-a descoperit în trup ca să ne răscumpere (1Tim. 3:16).

Făgăduința nașterii Fiului ca Răscumpărătorul se găsește în multe pasaje ale Vechiului Testament. Iată câteva dintre ele:

„Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu” (2Sam. 7:14).

„«Eu voi vesti hotărârea Lui»– zice Unsul – «DOMNUL Mi-a zis: ,Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut’»” (Ps. 2:7).

„Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei (Tu M-ai pus în pântecele mamei- Menge, lb. germana)...”(Ps. 22:9-11).

„El Îmi va zice: «Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și stânca mântuirii mele!» Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului” (Ps. 89:26-27).

„Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel” (Isa. 7:14).

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii»” (Isa. 9:6) – dar niciodată „Fiul veșnic”!

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel...” (Mica 5:2).

Acest lucru s-a întâmplat la împlinirea vremii. Astfel a scris Matei chiar în primul capitol: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise DOMNUL prin prorocul care zice: (Isa. 7:14) «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel» care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»” (Mat. 1:22-23).

În Luca 1 și 2 este descris în detaliu tot ceea ce privește nașterea Fiului lui Dumnezeu: „Îngerul i-a zis: «Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus (evreiește – Iahșua)»”.„Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”.„Maria a zis: «Iată, roaba DOMNULUI; făcă-mi-se după cuvintele tale!»” (Luca 1:30-31, 35, 38).

Un glas răsună: „Ascultați, popoare, toate!” Acesta este momentul adevărului! Cine are urechi, să asculte ce spune Bisericii

Duhul: doar ceea ce este scris în Biblie este biblic, doar ceea ce a fost învățat și practicat de către apostoli este apostolic.

Formularea crezului trinitar, numit în mod greșit ca fiind „Crezul apostolic” și care a fost stabilit la Sinodul de la Niceea în anul 325 și la Sinodul de la Constantinopol în anul 381, nu are nimic în comun cu **mărturisirea de credință biblică, cu adevărat apostolică a bisericii primare**. La Sinodul de la Niceea, Fiul a fost declarat a doua persoană a dumnezeirii, iar la Sinodul de la Constantinopol, Duhul Sfânt a fost anunțat ca a treia persoană. La puțin timp după aceasta, Ieronim a inclus adăugirea corespunzătoare la vers. 7 din 1Ioan 5 în Vulgata, traducerea în limba latină a Bibliei, și anume: „Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt”. La trei sute de ani după apostoli nu mai rămăsese mult din învățăturile apostolilor.

În versiunile originale în ebraică și greacă, 1Ioan 5:7 afirmă doar: **„Căci trei sunt care mărturisesc:”** și apoi **urmează „Duhul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una în mărturisirea lor. Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său”** (vers. 8+9; Mat. 3:17; Mat. 17:5). Apostolul Petru a putut mărturisi: **„Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt”** (2Pet. 1:18).

Martin Luther a respins traducerea Vulgata. John Wycliffe, pe de altă parte, a tradus în limba engleză din Vulgata și de aceea textul adăugat se găsește și azi în Biblia King James. Deși este scris în nota de subsol că acest text despre *trei în cer* nu se regăsește în versiunile originale, această adăugire poate fi citită în toate traducerile care au la bază Vulgata. În traducerile în limba germană, fie că este vorba de Biblia Zürich din 1535, de exemplu, sau de Biblia Luther din 1543 sau de versiunile actuale, găsim reproducerea corectă a textului original – și pentru aceasta Îi mulțumim lui Dumnezeu.

Biblia este compusă din două testamente, Vechiul și Noul Testament. Nimic nu poate fi adăugat la un testament în care este exprimată ultima dorință; nimic nu mai poate fi modificat în el. Apostolul Pavel a scris: *„Fraților, (vorbesc în felul oamenilor) un*

testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva” (Gal. 3:15).

La sfârșitul Noului Testament, în Apoc. 22:18-19 se găsește o dublă avertizare: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta”*.

De la înființarea bisericilor creștine în secolul al patrulea, fiecare învățătură biblică a fost desființată și Isus Hristos, Răscumpărătorul, a fost făcut fără importanță. Niciun decret și nicio dogmă proclamată de Sinoade de-a lungul istoriei bisericii nu este biblică. Mai mult decât atât, în niciun loc din Biblie nu se amintește despre un **reprezentant al lui Hristos sau vreun succesor al lui Petru**. Biserica Catolică a interpretat în mod eronat cuvintele lui Isus din Mat. 16:18 și le-a aplicat în mod greșit papalității. Dar acolo DOMNUL Isus nu i-a spus lui Petru: „Pe tine voi zidi Biserica Mea”, ci „*pe această piatră (stâncă) voi zidi Biserica Mea” – și stâncă este Isus Hristos*.

Un glas răsună: Ascultați, popoare, toate: nicio biserică de stat sau denominațiune nu este Biserica zidită de Isus Hristos, Răscumpărătorul, nici cea Catolică sau Ortodoxă, nici cea Coptă sau Caldeeană, nici cea Siriană sau Egipteană. Toate acestea sunt biserici creștine, **dar nu sunt Biserica lui Isus Hristos**. Biserica lui Isus este compusă doar din oameni care cred așa cum spune Sfânta Scriptură. Partea tragică este că fiecare biserică, inclusiv cea Anglicană și cea Lutherană, dă membrilor lor impresia că mântuirea le este garantată. Totuși, până în ziua de azi nicio biserică nu a mântuit pe nimeni. Dar toți oamenii din toate bisericile și religiile pot fi mântuiți prin credință în Isus Hristos, printr-o trăire personală a mântuirii și întoarcerii la Dumnezeu (Fapte 3:19).

Împărați, monarhi și domnitori au hotărât religia țărilor lor. Și astfel lumea a fost împărțită pe religii: aici budism, acolo hinduism, șintoism; aici suniți, acolo șiiți, dincolo aleviți și alaviți; aici catolici, acolo protestanți. În Asia și Africa șefii de trib sunt cei ce stabilesc

religia. Dar Dumnezeu nu este în nicio religie. Dumnezeu Însuși S-a descoperit doar în Isus Hristos și doar în Răscumpărătorul Îl putem întâlni noi pe Dumnezeu (2Cor. 5:19).

În bisericile creștine sacramentele au înlocuit credința mântuitoare în Isus Hristos, Răscumpărătorul, deși Biblia mărturisește lămurit despre o credință personală: „**Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit**” (Mar. 16:16).

Conform învățaturii bisericești, se presupune că stropirea sau turnarea apei pe fruntea pruncilor sau adulților ar fi nașterea din nou din apă și din Duh (Ioan 3:5), dar de fapt nu este așa. Stropirea datează din vremea lui Constantin, care în iulie 337, fiind pe patul de moarte, a fost stropit cu apă pe frunte de trei ori de către episcopul Eusebiu de Nicomidia, acesta fiind primul care a folosit formula trinitară „în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt”. Se spune că în acest fel a devenit Împăratul Constantin un creștin, deși el a chemat dumnezeul soare numit Sol până la sfârșitul vieții sale.

Cina DOMNULUI a fost interpretată total greșit deși este descrisă lămurit în 1Cor. 10:14-22: „**Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine**”.

În Cuvântul lui Dumnezeu nu există scris absolut nimic despre o transformare a pâinii sau hostiei în trupul lui Hristos sau despre transformarea vinului în sângele lui Hristos. Dimpotrivă, DOMNUL nostru a spus: „*Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu*” (Mat. 26:29). Și în 1Cor. 11:23-34 se spune: „*Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea DOMNULUI, până va veni El*”. Reformatorul elvețian Huldrych Zwingli a respins doctrina transsubstanțierii în cursul jertfei euharistice și a prezentat cu claritate poziția biblică: „*...Euharistia nu este altceva decât o negare a jertfei unice și a suferinței lui Isus Hristos și o idolatrie blestemată*” (Catehismul de la Heidelberg, Întrebarea 80).

De fapt, Hristos nu trebuie să fie jertfit din nou de preot în fiecare zi, căci El S-a jertfit pe Sine o dată pentru totdeauna săvârșind o răscumpărare veșnică. Așa este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „**Și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică**” (Evrei 9:12). Amin.

„**Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu!**” (Evrei 9:14).

„**Prin această «voie» am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna**” (Evrei 10:10). Amin.

De asemenea, Biblia nu cunoaște nimic despre beatificarea morților (trecerea în categoria fericiților bisericii – nt.) sau canonizarea morților (trecerea în categoria sfinților bisericii – nt.). În predica de pe munte, (Mat. 5), DOMNUL Isus a dat nouă fericiri credincioșilor care sunt în viață; una din acestea este: „**Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!**” (vers. 8) etc. Pentru adevărații Săi urmași mai este valabil și astăzi: „**Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!**” (Mat. 13:16).

„**Atunci oricine va chema Numele DOMNULUI va fi mântuit**” (Fapte 2:21).

„**Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani**” (Apoc. 20:6).

Astfel, fecioara Maria, care a găsit har înaintea lui Dumnezeu, a fost binecuvântată datorită credinței ei: „**Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile care i-au fost spuse din partea DOMNULUI se vor împlini**” (Luca 1:45). Deși aleasă să fie mama Răscumpărătorului, ea a avut nevoie să trăiască și botezul cu Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii. Ea este amintită pentru ultima dată în Fapte 1:14, împreună cu cei 120 care erau adunați în odaia de sus pentru rugăciune: „**Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui**”. Formularea

„mama lui Dumnezeu” nu există în Biblie. Elisaveta a spus: „*Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica DOMNULUI meu?*” (Luca 1:43).

Nicio învățătură, nicio practică, nimic din Biserica Imperială nu mai este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare învățătură a fost modificată și apoi frumos decorată cu citate biblice. Orice încercare de a explica sau justifica, precum aceasta: „Doar cei ce au ca mamă biserica, Îl pot avea pe Dumnezeu ca Tată”, este zadarnică. Biblia nu cunoaște nimic despre o ridicare la cer în trup a Mariei și nici despre apariții ale acesteia; dimpotrivă, Biblia mărturisește: „*Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului care este în cer*” (Ioan 3:13). De asemenea Biblia nu a menționat niciodată nimic despre Maria ca **fiind mijlocitoare**. În ea se spune: „*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*” (1Tim. 2:5). La fel, nu se face nicio mențiune la Maria ca fiind **apărătoare** (avocat), ci se spune: „*Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (Apărător, Avocat), pe Isus Hristos, Cel Neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*” (1Ioan 2:1-2). Amin.

Tragica dezvoltare și-a urmat cursul odată cu recunoașterea creștinismului ca biserică de stat. De la introducerea învățaturii trinitare, cuvintele din marea trimitere din Mat. 28:19 au fost transformate într-o formulă, și anume „în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt”, care este total străină Bibliei. De fapt, în acel verset este vorba despre Numele de legământ nou-testamentar în care Însuși Dumnezeu S-a descoperit ca Tatăl nostru în Fiul și prin Duhul Sfânt și în care trebuie să se boteze. Pentru Biserica lui Isus Hristos rămân valabile până azi următoarele: „*Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele DOMNULUI Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl*” (Col.3:17).

Apoi s-a pretins și evreilor să recunoască „**Trinitatea**”. Dar lor le era imposibil să accepte un Dumnezeu format din trei persoane pentru că prima poruncă ieșită din gura lui Dumnezeu a fost:

„Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor...” (Ex. 20:2-4). „Să știi dar în ziua aceasta și pune-ți în inimă că numai DOMNUL este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El” (Deut. 4:39)

Introducerea mărturisirii trinitare a dus apoi și la persecuția evreilor. Ei au fost blestemați și stigmatizați ca ucigași ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu. S-a proclamat sus și tare: „Ispășirea morții Celui Răstignit să cadă asupra lor!”. În anul 321 le-a fost interzisă ținerea Sabatului și în schimb li s-a impus să respecte duminica; sinagogele au fost transformate în grajduri de vite.

Diferența izbitoare dintre Biserica lui Isus Hristos și biserica recunoscută oficial în imperiu este demonstrată și de următoarea precizare consemnată în istoria bisericii: **„Papa și împăratul ca purtători ai ordinii creștine mondiale”** (Marea Istorie ilustrată a bisericii – pag. 74). **„În puterea lui (a papei) sunt două săbii, și anume, cea duhovnicească și cea laică – așa cum ne învață Evanghelia (Luca 22:38). Astfel ambele săbii aparțin autorității bisericii, duhovnicești și laice. Totuși cea dintâi trebuie să fie mânărită de biserică iar cea de a doua să fie cârmuită de biserică: prima în mâna preotului, a doua în mâna regilor și soldaților, dar cu împuternicirea și îngăduința preotului”** (Marea Istorie ilustrată a bisericii – pag. 94).

Dați-vă seama ce înșelare groaznică: cele două săbii pe care un om le-a purtat cu el (Luca 22:36-38), menționate în legătură cu suferințele lui Hristos, au fost însușite în mod fraudulos ca o justificare pentru exercitarea puterii. Cum a fost posibil să se ajungă la concluzia

că bisericii i-au fost date două săbii, și anume cea duhovnicească și cea pământească? De fapt în acel context Mântuitorul Însuși a spus că El urma să fie omorât ca un tâlhar: „*Căci vă spun că trebuie să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise: «El a fost pus în numărul celor fărădelege». Și lucrurile privitoare la Mine sunt gata să se împlinească*” (vers. 37).

Bisericii lui Hristos i-a fost dată doar „sabia Duhului” ca un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu: „*Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu*” (Ef. 6:17), dar niciodată o sabie pământească. Biserica lui Hristos nu a persecutat niciodată pe alții, ci mai degrabă a fost persecutată. Istoria dovedește aceasta.

DOMNUL le-a spus apostolilor: „*Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.*” (Ioan 15:20). Mântuitorul nostru a adăugat încă o poruncă la cele zece porunci: „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții*” (Ioan 13:34).

Învățătura bisericii despre „cele două săbii” anulează porunca „*Să nu ucizi*” și face din ucidere o poruncă. Papii au folosit sabia laică, iar cei ce nu s-au supus au fost dați morții. Cine vrea să-și facă o idee despre aceasta, trebuie doar să citească discursul Papei Urban II ținut la Clermont în 27 noiembrie 1095, în care cere cruciaților să-i ucidă pe toți dușmanii. Cruciaților le era garantată iertarea păcatelor și absolvirea de orice pedeapsă ca urmare a acțiunilor lor. Când legiunile lor au capturat Ierusalimul în anul 1099, au fost omorâți zeci de mii de evrei, musulmani și alți locuitori. În cele șapte cruciade, între 1095 și 1272, au fost măcelăriți milioane de oameni. Creștinarea forțată, Inchiziția, persecutarea oamenilor de altă credință, arderea vrăjitoarelor, chiar și asasinarea miilor de hughenoți din Franța într-o singură noapte, și anume în 23 spre 24 august 1572, totul s-a făcut „în cinstea sfintei treimi”, „în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt”.

Un glas răsună: În toate perioadele au fost și treziri spirituale. Cei care au crezut într-adevăr conform Scripturii au fost întotdeauna în pericol să fie persecutați de către biserică și adesea au fost predați

morții, fie că era vorba de biserica din Albisrieden, mișcarea valdensă, catarii, frații din Boemia și alții. Astfel, Jan Hus, căruia Cuvântul lui Dumnezeu i-a devenit foarte prețios, a fost ars pe rug în orașul Konstanz în 6 iulie 1415, în mijlocul râsetelor părinților Consiliului. Pământul a fost îmbibat cu sângele martirilor. Mărimea vinei pe care papii romani au adus-o asupra lor înșiși este fără egal pe pământ. „Și pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor, și al sfinților, și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ” (Apoc. 18:24). La judecata de apoi, ei vor fi osândiți în fața celor pe care i-au ucis în număr mare.

Străpungerea Reformei

După o mie de ani de exercitare neîngrădită a puterii de către biserică, a venit o trezire spirituală și întoarcere la Biblie. Martin Luther, Huldrych Zwingli, Jean Calvin, Schwenkfeld, Erasmus, Thomas Müntzer, Melchior Hoffman și alții care au protestat împotriva papei și bisericii, au înlesnit străpungerea Reformei. Țintuirea celor 95 de teze pe ușa bisericii castelului din Wittenberg în 31 octombrie 1517 este un eveniment istoric bine cunoscut, la fel și înfățișarea lui Luther înaintea împăratului și prinților la Worms, în 17 aprilie 1521. Mărturia lui este bine documentată: **„Dacă nu sunt convins prin mărturia Scripturilor sau prin argumente solide – căci eu nu mă încred nici în papa, nici în concilii, câtă vreme se știe că ei s-au înșelat și contrazis prea des – sunt legat de Scripturile pe care le-am citat, iar conștiința mea este prizonieră a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu pot și nu vreau să re- tractez nimic, întrucât nu este nici bine, nici sigur să mă opun conștiinței mele. Așa să-mi ajute Dumnezeu! Amin”** (Marea Istorie ilustrată a bisericii – pag. 136).

Din nefericire, noile biserici formate – Lutherană, Reformată, Anglicană – au adoptat și ele crezul de la Niceea, au continuat până în prezent cu practicarea botezului pruncilor și au rămas în învățătura trinitară. În paralel cu aceasta, au avut loc și alte treziri, îndeosebi pe tărâmurile protestante, așa cum a fost mișcarea anabaptistă.

În renașterea spirituală, predicatorii Evangheliei lui Isus Hristos au accentuat tot mai mult adevărurile biblice. Mai presus de orice au fost predicate mântuirea și iertarea păcatelor prin sângele jertfei lui Hristos; peste tot au avut loc multe întoarceri la Dumnezeu. John Smith, fondatorul baptiștilor; John Wesley, care i-a inspirat pe metodiști; Menno Simons, a cărui vestire a încurajat înființarea Bisericii Menonite; William Booth, fondatorul Armatei Salvării; Dwight Moody; George Müller; și mulți alții au predicat Evanghelia punând accentul pe pocăința și întoarcerea la Hristos ca o trăire personală a mântuirii. Versetul din Rom. 5:9 a fost important nu doar pentru Luther, ci și pentru toți predicatorii Evangheliei: **„Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu”**. Neprihănirea înaintea lui Dumnezeu nu se obține prin faptele omului, **ci prin credința în lucrarea de răscumpărare isprăvită prin Isus Hristos.**

Se poate spune că cei cinci sute de ani de la Reformă au fost folosiți, cu ajutorul predicatorilor diverselor treziri, pentru a-i introduce pe credincioși mai adânc în Cuvântul lui Dumnezeu și la o viață de consacrare. Adevărata credință vine numai în urma predicării Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10:17). Despre Avraam, care este considerat tatăl credinței, au fost scrise următoarele lucruri: **„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”** (Rom. 4:3; Evr. 11:8-10). Doar Dumnezeu este adevărat, și toți oamenii sunt mincinoși (Rom. 3:4).

Cu ocazia celei de a 500-a aniversări a Reformei în anul 2017 au fost scrise mii de articole și au fost ținute sute de evenimente. Dar la o cercetare mai atentă, se vede că toate bisericile și bisericile libere au rămas în crezul pe care l-au stabilit ca fundament al lor. În ciuda tuturor diferențelor, bisericile fiice se întorc acum la sânul bisericii mamă. Aceasta este „unitatea în diversitate”. Totuși, Isus, Răscumpărătorul, S-a referit la o cu totul altă unitate, și anume unitatea cu Dumnezeu în concordanță cu Cuvântul și cu voia lui Dumnezeu: **„Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine”** (Ioan 17:23).

Ultimul mesaj înaintea revenirii lui Hristos care acum merge mai departe

Un glas răsună: „Ascultați, popoare, toate!” Prin revărsarea Duhului Sfânt a avut loc izbucnirea trezirii pentecostale la începutul secolului al XX-lea. Nu doar în 1906 pe Azusa Street în Los Angeles, ci credincioși de pe toate continentele au trăit lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt în adunări de rugăciune deosebite.

În timpul Primului și celui de al Doilea Război Mondial cuvintele DOMNULUI din Matei 24 au căpătat o însemnătate deosebită. Acolo Isus vorbea atât despre războaie și vești de războaie cât și despre foamete și ciume cu privire la semnele timpului. De aceea, credința în iminenta revenire a lui Hristos a crescut tot mai mult în timpul adunărilor de trezire din prima jumătate a secolului al XX-lea. În Luca 21, DOMNUL a vorbit și despre timpul sfârșitului și a spus: **„Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape”** (vers. 31);

„Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului” (vers. 36).

Al Doilea Război Mondial, cu cele 60 de milioane de victime de război și 6 milioane de evrei uciși, a schimbat lumea în mod fundamental. Germania și Europa erau în ruine. Urmările războiului au fost resimțite în întreaga lume, chiar și în zona Pacificului, acolo unde războiului i-a fost pus capăt în mod brusc prin bombardamentul atomic asupra orașelor Hiroshima și Nagasaki. Toți credincioșii biblici au avut impresia că sfârșitul timpului era gata să se întâmple. Dar DOMNUL nostru a spus lămurit ce trebuie să se întâmple înainte să vină sfârșitul: **„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”** (Mat. 24:14).

La scurt timp după al Doilea Război Mondial, pe 7 mai 1946, predicatorul baptist american William Branham, a primit ca și Pavel (Fapte 9:1-9) o chemare cerească. Deja în 11 iunie 1933, la un botez în fluviul Ohio, acestui predicator modest îi fusese spus din norul de

lumină supranaturală, vizibil pentru cei aproape trei mii de oameni prezenți acolo: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să premergă prima venire a lui Hristos, la fel ești trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”. Acest fapt a fost relatat în ziare, în special de United Press International. Prin el a început trezirea de vindecare, în special în adunările pentecostale și apoi s-a răspândit în întreaga lume. **El a fost un om trimis de Dumnezeu cu mesajul lui Dumnezeu, care premerge a doua venire a lui Hristos.** Îmbrăcat cu autoritate divină și cu darul vindecării, el a predicat la mii de oameni în evanghelizări, i-a chemat pe păcătoși la pocăință și i-a îndemnat să-L primească pe Isus Hristos ca Mântuitor. Prin predicarea sa, mii de oameni L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor. În timpul rugăciunii pentru bolnavi de după predică, chiar și orbii și-au primit vederea, ologii au putut umbla și mulți au fost vindecați de felurite boli.

Eu am trăit această slujbă extraordinară între anii 1955 și 1965 ca martor ocular și auditiv și am o mare responsabilitate: aceea de a mărturisi în întreaga lume despre ceea ce face Dumnezeu în timpul nostru. În 1949, tânăr fiind, am auzit pentru prima dată despre William Branham și lucrurile extraordinare care se petreceau în slujba lui. Am avut dorința să-l ascult personal pe acest om al lui Dumnezeu. În august 1955 mi s-a împlinit această dorință: am participat la adunările binecuvântate ale fratelui Branham din Karlsruhe și l-am cunoscut în mod personal. Când ne-am întâlnit prima dată, el mi-a spus: „Tu ești un predicator al Evangheliei”. Începând de atunci am vrut să cunosc ce crede și ce învață acest om al lui Dumnezeu. La marea convenție a „Voice of Healing” (Glasul vindecării) din Dallas, Texas, SUA în iunie 1958 am fost convins încă o dată prin confirmarea divină a slujbei sale și am putut vorbi din nou cu el. El mi-a spus: „Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj”. De atunci am primit prin poștă toate predicile înregistrate pe benzi. La a treia noastră întâlnire, în 3 decembrie 1962, fratele Branham a confirmat chemarea pe care o primisem în 2 aprilie 1962 și a spus: „...hrana pe care trebuie s-o depozitezi este Cuvântul făgăduit pentru acest timp...”.

Așa cum a spus DOMNUL în marea trimitere, mântuirea sufletului și vindecarea trupului aparțin de vestirea Evangheliei depline: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu...își*

vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Mar. 16:17-18). Când se ruga pentru bolnavi, omul lui Dumnezeu se referea și la cuvintele DOMNULUI nostru din Ioan 14:12: ***„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea...”***.

Astăzi auzim despre războaie, amenințări nucleare, conflictul din Orientul Mijlociu, încălzirea globală, schimbările climatice și dezastre naturale pe întregul pământ. Totul este scăpat de sub control. În același timp ne amintim cuvintele prorocului Isaia care a prezis: ***„...pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică”*** (Isa. 24:19b-20). Noi vedem semnele timpului: timpul sfârșitului este pe sfârșite! Revenirea Lui este aproape! Dar nimeni nu cunoaște ziua sau ora.

Revenirea făgăduită a lui Hristos ne este descrisă în multe pasaje biblice. Mântuitorul Însuși a dat făgăduința principală în Ioan 14:3: ***„Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”***. Toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu se pot baza pe făgăduințele lui Dumnezeu. ***„Tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară - nu în vederea păcatului - ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”*** (Evrei 9:28).

Un glas răsună: Ascultați, popoare, toate: La prima venire a lui Hristos s-au împlinit peste o sută de prorocii din Vechiul Testament. Minuni mari s-au întâmplat. DOMNUL Isus a predicat, a învățat și a vindecat pe toți bolnavii care veneau la El: ***„...După El au mers multe noroade. El a tămăduit pe toți bolnavii”*** (Mat. 12:15b). Ca să putem trăi cu adevărat pregătirea noastră, trebuie să respectăm și să credem făgăduința pentru timpul nostru: ***„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua DOMNULUI, ziua aceea mare și înfricoșătoare”*** (Mal. 4:5). DOMNUL nostru a repetat această făgăduință în Mat. 17:11 și Mar. 9:12 și a confirmat-o: ***„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile”***. Aceasta este cea mai importantă făgăduință care-și găsește împlinirea înaintea revenirii lui Hristos. Așa cum atunci Ilie a chemat poporul Israel pe muntele Carmel

ca să ia o decizie, la fel acum toți cei ce aparțin Bisericii lui Dumnezeu sunt îndemnați să ia o decizie.

Înainte de a doua venire a lui Hristos, în Biserica DOMNULUI totul trebuie reșezat în starea originală, așa cum a fost la început (Fapte 3:18-21). Fie că este vorba de viața personală, căsătorie, familie sau viața spirituală a Bisericii, totul trebuie adus înapoi în rânduiala divină așa cum este arătat în Biblie. Ca să îplinească aceasta, fiecare credincios trebuie să se așeze pe sine de partea lui Dumnezeu fără nicio împotrivire interioară (1Împ. 18:21-40). Toți credincioșii care aparțin Bisericii Dumnezeului celui Viu se întorc cu o siguranță deplină la Dumnezeu, la Cuvântul și voia lui Dumnezeu, la învățătura și practica Bisericii originale de la început.

Cei ce au găsit har înaintea lui Dumnezeu au crezut întotdeauna fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. În ultimii cinci sute de ani au existat mereu oameni care au crezut mesajul vestit în timpul lor. Așa a fost în timpul trezirii penticostale. Chiar și acum, cei ce găsesc har înaintea lui Dumnezeu cred mesajul biblic original.

Acum nu mai este vorba de a reforma ceva în creștinism per ansamblu, nici despre a corecta ceva în mișcarea penticostală, acum este important ca toți credincioșii biblici să trăiască o reșezare deplină și să fie înnoiți pe temelia originală. Răscumpărații care acum cred cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu nu rămân în confuzia babiloniană, ci sunt sfințiți în Cuvântul adevărului: **„Sfîntește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”** (Ioan 17:17).

Noi am ajuns în cea mai importantă perioadă de timp a planului de mântuire: revenirea făgăduită a lui Hristos este foarte aproape. De aceea, este imperios necesar să luăm mult mai în serios ceea ce a spus DOMNUL nostru: **„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”** (Ioan 3:3). Acest lucru trebuie să-i fie clar fiecăruia: la răpire vor fi luați doar răscumpărații care au trăit în mod personal iertarea prin sângele Noului Legământ și au primit viața nouă, divină prin nașterea din nou. Apostolul Petru a descris trăirea mântuitoare a nașterii din nou astfel: **„...fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui**

Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1Pet. 1:23; Luca 8:11).

Revenirea Răscumpărătorului a fost una din temele principale în timpul apostolilor. Sunt multe versete în Biblie care tratează acest subiect. În 1Tes. 4:13-18, Pavel a descris în mod exact ce și cum se va întâmpla. La sfârșitul capitolului al cincilea, el a scris: ***„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea DOMNULUI nostru Isus Hristos***” (vers. 23).

DOMNUL și Răscumpărătorul nostru S-a referit la Sine și ca Mire și a vorbit de multe ori despre ospățul de nuntă. Cei ce aparțin Bisericii Mireasă primesc și acceptă Cuvântul pentru acest timp, ascultă strigătul: ***„Iată, vine Mirele!”*** (Mat. 25) și pot fi pregătiți pentru acea zi glorioasă. Este prezis în Mat. 25:10: ***„...cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa”***. În Apoc. 19:7, citim: ***„Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit”***.

DOMNUL a pregătit un loc pentru cei răscumparați: ***„Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului”*** (Apoc. 21:27).

Un glas răsună: Ascultați, popoare, toate: Mesajul divin merge acum mai departe ca ultima chemare înaintea revenirii lui Hristos. ***„Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui Viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice DOMNUL; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice DOMNUL cel Atotputernic»***” (2Cor. 6:16-18).

Acum este timpul chemării afară din toate rătăcirile, din toate tradițiile nebiblice. Acum este timpul pregătirii, este vremea să credem doar ceea ce spune Scriptura. Acum, toți credincioșii biblici trebuie să fie botezați prin scufundare în Numele DOMNULUI Isus Hristos, așa cum a fost la început. Niciun credincios nu ar trebui să respingă planul

lui Dumnezeu de mântuire, așa cum au făcut cărturarii atunci (Luca 7:30).

Cu privire la slujba lui Ioan Botezătorul, DOMNUL nostru a întrebat mulțimile: „*Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?*” EL i-a întrebat iarăși: „*Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi?...Un proroc?*”. Isus a răspuns: „*Da, vă spun, și mai mult decât un proroc; căci el este acela despre care s-a scris: «Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta»*” (Mat. 11:7-10). Toți prorocii au prorocit până la Ioan (vers. 13); de atunci încolo Împărăția lui Dumnezeu s-a propovăduit.

Ce ați ieșit să vedeți? Am vrut noi să vedem un predicator al prosperității, o personalitate charismatică de la televizor? Nu, și încă o dată, nu! Noi am recunoscut că după două mii de ani întreg planul lui Dumnezeu a fost predicat din nou prin William Branham, omul trimis de Dumnezeu (Fapte 20:27). Noi am ieșit ca să auzim mesajul original adus de un vas însărcinat de Dumnezeu, să auzim un om care în 28 februarie 1963, atunci când se afla pe muntele Sunset, la patruzeci de mile de Tucson, Arizona, SUA, a primit îndrumarea directă din norul de lumină supranatural de a vorbi în biserica lui locală din Jeffersonville despre cele șapte pecetei din cartea Apocalipsei. El a făcut acest lucru între 17 și 24 martie 1963. Fotografia norului a fost publicată de Revista „Science” în 19 aprilie și de revista „Life” în 17 mai 1963. Nu numai cele șapte pecetei, ci și toate tainele ascunse, fiecare învățătură – despre dumnezeire, botez, cina DOMNULUI etc. – totul ne-a fost vestit în forma originală, așa cum o învață Biblia. Chiar dacă prorocul a fost luat Acasă în decembrie 1965, mesajul ne-a rămas și a fost dus în întreaga lume.

Biserica lui Dumnezeu este încă o dată stâlpul și temelia adevărului, nu o casă religioasă plină de minciuni. În Biserica lui Isus Hristos nu se găsește nicio interpretare, nicio învățătură falsă. Prin ultimul mesaj, care este sută la sută în concordanță cu mesajul de la început, Biserica a fost zidită pe temelia originală. Adevăraților credincioși biblici le este făgăduită pecetea lui Dumnezeu ca o confirmare: „*Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu*

Duhul Sfânt care fusese fâgăduit” (Ef. 1:13). Dar înainte ca aceasta să poată avea loc, trebuie ca ei toți să iasă din confuzia multelor interpretări, căci Dumnezeu Își va pune pecetea doar pe Mireasa curată a Cuvântului.

De când am primit chemarea directă în 2 aprilie 1962, am predicat în toată lumea Cuvântul lui Dumnezeu, Evanghelia deplină, mesajul curat pentru acest timp și am distribuit hrana duhovnicească (Mat. 24:45-47). După ce a fost posibil să predic în Kuweit și în Bahrain în noiembrie 2017, acum sunt exact 165 de țări pe care le-am vizitat în călătoriile misionare lunare din ultimii 55 de ani. Am predicat în capitale cum ar fi Moscova, Beijing, Damasc și Cairo, precum și în multe alte orașe din toată lumea.

S-a ajuns la milioane de oameni din întreaga lume prin emisiunile televizate de 30 de minute care au fost transmise în limba engleză prin intermediul celor 56 posturi de televiziune, permițându-le astfel să audă despre întreg planul lui Dumnezeu. În unele țări predicile mele sunt transmise de posturile locale de televiziune. Adunările noastre de la Centrul Misionar din Krefeld, din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni, sunt ascultate și văzute de mii de oameni din toată lumea, fie în mod direct prin Internet, ori pe CD-uri sau DVD-uri pe care le trimitem gratuit. Dumnezeu a făcut posibil ca predicile ținute la Centrul Misionar din Krefeld în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni să fie traduse simultan în 15 limbi și ca mesajul care premerge a doua venire a lui Hristos să fie tradus apoi în toate limbile pământului.

Ceea ce face Dumnezeu acum nu are egal pe pământ. Astfel, Evanghelia veșnică este vestită tuturor neamurilor și limbilor ca ultim mesaj (Apoc. 14:6; Mat. 24:14). Toți adevărații credincioși biblici știu: timpul sfârșitului a sosit; venirea Lui este iminentă. Ei aud ceea ce spune bisericilor Duhul prin Cuvântul descoperit și se pregătesc pentru glorioasa zi a răpirii.

Eu pot mărturisi înaintea lui Dumnezeu, așa cum a spus Mica în cuvântul nostru de introducere, că am dat mai departe doar ceea ce DOMNUL ne-a lăsat scris în Cuvântul Său. DOMNUL spune: „***Da, Eu***

vin curând!” și toți cei cu adevărat răscumpărați strigă cu putere, „*Amin! Vino, Doamne Isuse!*” (Apoc. 22:20).

Ierusalim – o piatră grea

Israel 1948 – 2018

Un glas răsună: Ascultați, popoare, toate: „În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui” (Zah. 12:3).

În 6 decembrie 2017, odată cu recunoașterea Ierusalimului ca oraș capitală a Israelului și cu promisiunea de a muta Ambasada Americană acolo, președintele Statelor Unite, Donald Trump a atins un subiect major de dispută. Doar câteva zile mai târziu, Adunarea Generală a ONU a emis o rezoluție prin care cere de urgență Statelor Unite să anuleze recunoașterea Ierusalimului ca oraș capitală a Israelului. Rezoluția a fost inițiată de Turcia și Yemen. Printre cele 128 de state care au votat în favoarea acestei rezoluții au fost Arabia Saudită, Egipt și Kuweit, la fel Germania, Franța și Marea Britanie

Toți politicienii și conducătorii ar trebui să arunce o privire în istorie:

Chiar din vremea lor, Avraam și Isaac au mers pe muntele Moria ca să aducă lui Dumnezeu o jertfă personală (Gen. 22). Acesta este muntele Templului din Ierusalim. Ierusalimul este menționat în Biblie de 780 de ori.

David a cumpărat locul ariei, o parcelă situată pe muntele Moria, de la Ornan iebusitul și a plătit pe ea șase sute de sicli de aur (1Cr. 21:25). Apoi el a decis: „**Aici să fie Casa Domnului Dumnezeu și aici să fie altarul arderilor de tot pentru Israel”** (1Cr. 22:1).

Acum trei mii de ani, David a domnit timp de treizeci și trei de ani la Ierusalim; fiul său, Solomon, a stăpânit la Ierusalim timp de patruzeci de ani. Solomon a zidit acolo Templul din porunca directă a lui Dumnezeu. Obiectivul principal era chivotul legământului, în care se găsea Cuvântul lui Dumnezeu: „**Am rânduit un loc pentru chivot,**

unde este legământul Domnului, legământul pe care l-a făcut El cu părinții noștri, când i-a scos din țara Egiptului” (1Împ. 8:21). Conform 1 Împ. 8, slava supranaturală a umplut în mod vizibil Templul construit. A fost decizia lui Dumnezeu de a face Ierusalimul capitala Israelului. Nu există astăzi nicio capitală în lume care să fie la fel de veche ca Ierusalimul.

Din vremea lui Avraam, Isaac și Iacov, israeliții au fost un popor deosebit, moștenirea DOMNULUI Dumnezeu. Pentru acest timp, lor le-a fost dată următoarea făgăduință: **„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră”** (Ez. 36:24).

„Căci DOMNUL va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor; străinii se vor alipi de ei și se vor uni cu casa lui Iacov” (Isa. 14:1).

„De aceea, așa vorbește DOMNUL Dumnezeu: „Acum voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel ...Când îi voi aduce înapoi dintre popoare și îi voi strânge din țara vrăjmașilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor neamuri” (Ez. 39:25+27).

În Luca 21:24, DOMNUL a spus: **„...și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor”**.

Isaia a prorocit: **„Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei DOMNULUI va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: «Veniți să ne suim la muntele DOMNULUI, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui». Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim, cuvântul DOMNULUI”** (Isa. 2:2-3).

„DOMNUL va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul” (Zah. 2:12). Amin.

„Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și înveseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; împărțiți și bucuria cu el, acum, toți cei ce l-ați plăns...” (Isa. 66:10).

La începutul Împărăției de o mie de ani, DOMNUL Dumnezeu va pune picioarele pe muntele Măslinilor: *„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit...”* (Zah. 14:4). Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni se vor închina lui Dumnezeu cu cuvintele: *„Îți mulțumim, DOAMNE Dumnezeule atotputernice care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești”* (Apoc. 11:17).

În decembrie 1917, spre sfârșitul Primului Război Mondial, generalul Allenby a ocupat orașul Ierusalim, care fusese sub stăpânire otomană timp de patru sute de ani. De atunci, întreaga regiune – cunoscută ca Transiordania – a intrat sub administrare britanică până în anul 1948. Nu a existat niciodată vreun stat palestinian.

În 14 mai 1948, Ben-Gurion a proclamat Statul Israel. Până în anul 1979, toate grupurile etnice au trăit acolo împreună în pace. Doar atunci când Ayatollahul Khomeini l-a detronat pe Șahul Persiei, care era un prieten al Israelului, a început noul stăpânitor să declare ostilitatea Iranului față de Israel. Până la izbucnirea celei de a doua Intifade în anul 2000, noi puteam călători în Fâșia Gaza cu grupul nostru de turiști. Din nefericire, acest lucru nu mai este posibil acum.

În anul 1980, Parlamentul israelian a adoptat „Legea de bază privind capitala Ierusalim” în care se proclamă Ierusalimul ca fiind capitala veșnică și indivizibilă a Israelului.

În 2 ianuarie 2018, Knesset-ul a modificat vechiul acord din 1980 și a aprobat actul normativ numit Ierusalimul Unit. În el se declară că orice decizie privitoare la statutul Ierusalimului poate fi luată doar cu votul unei majorități de două treimi dintre deputații Knesset-ului.

A început o nouă eră: **Ierusalimul a devenit acum în mod clar o piatră grea.** După declarația lui Donald Trump, Prim-ministrul israelian Benjamin Netanyahu a făcut o vizită în 11 decembrie 2017 la sediul Uniunii Europene din Bruxelles. Acolo el a dat o scurtă declarație și a fost umilit și primit cu dispreț. În numele Uniunii Europene, Înalțul Reprezentant al Uniunii pentru Afaceri Externe și Politică de Securitate, Federica Mogherini cere o retragere a Declarației

Trump. În mod evident, puterea mondială „Statele Unite ale Americii” trebuie să fie înlocuită cu „Statele Unite ale Europei”. Acestea sunt aspirațiile în cadrul UE - al cărui certificat de naștere este „Tratatul de la Roma”- și care trebuie împlinite până în 2025. Conform profeției biblice, aceasta va fi cea de a patra mare împărăție, ultima putere mondială, așa cum a fost văzută dinainte de către prorocul Daniel.

În luna mai 2018 vor fi șaptezeci de ani de la înființarea Statului Israel. La vremea câștigării statalității sale, Israelul avea 850.000 de locuitori, iar după numai zece ani numărul lor s-a dublat. În anul 1990, populația era de 4.500.000. Astăzi este de aproximativ 8,7 milioane.

Procesul de pace își va urma cursul astfel încât să se împlinească următoarele: *„Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”* (1Tes. 5:3).

Dar și ceea ce a prorocit prorocul Ioel se va petrece: *„Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea”* (Ioel 3:1-2).

Noi trăim în mijlocul împlinirii prorociei biblice referitoare la timpul de sfârșit. Este mare păcat că miniștrii de externe din UE și mulți dintre șefii de stat nu respectă decizia lui Dumnezeu.

De la începutul anului 2018 noi avem mari așteptări și ne încredem că DOMNUL cel credincios Își va încheia lucrarea de răscumpărare cu Biserica dintre neamuri și ne va răpi, așa cum este scris: *„Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”* (1Tes. 4:17). Nimeni nu știe cu exactitate când se va întâmpla, așa că noi trebuie să fim gata în orice vreme. După aceea, El va încheia lucrarea Lui cu Israelul prin slujba celor doi proroci (Apoc. 11) și va începe Împărăția Sa de o mie de ani. Amin.

„Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: «Împărăția lumii a trecut în mâinile

Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor»” (Apoc. 11:15).

Din însărcinarea Lui,

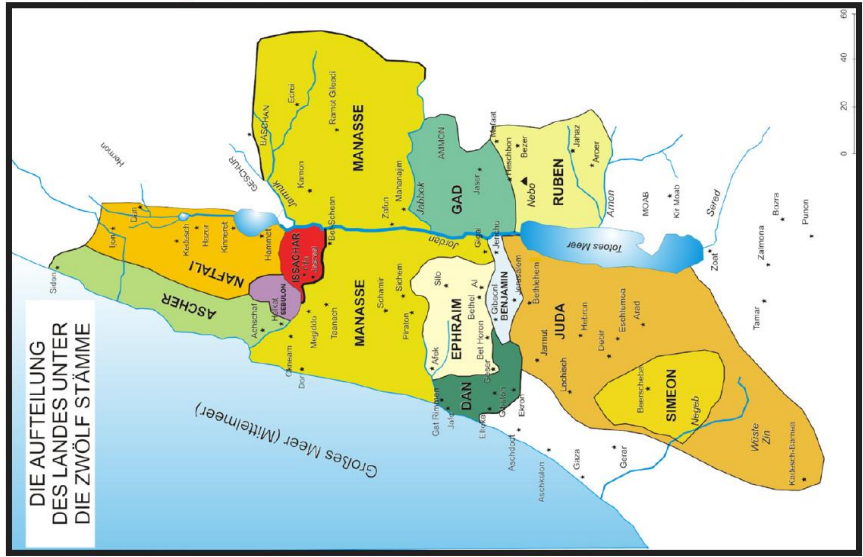
Bro. Frank

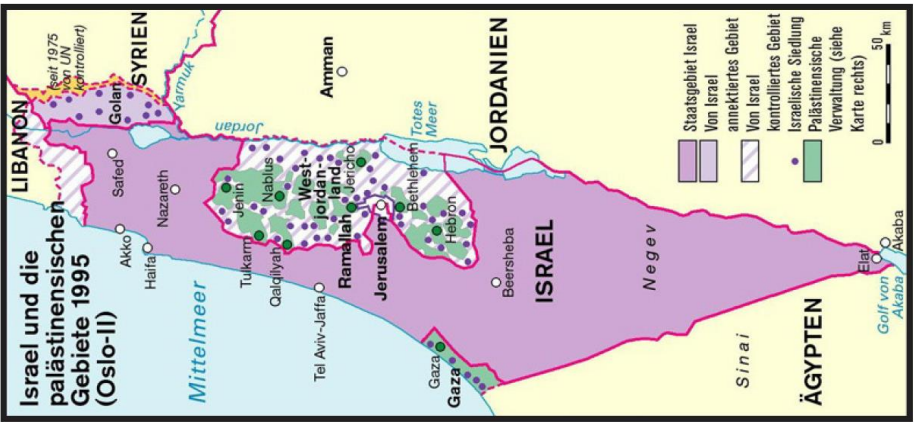
Această fotografie prezintă adunarea deosebită de sâmbătă, 16 septembrie 2017, din Constanța, România, oraș la Marea Neagră.

Nu doar credincioși au luat parte la aceasta, ci și oameni care au ascultat pentru prima dată o predică. Printre cei peste o sută de oameni care au venit în față pentru rugăciune, a fost un ziarist musulman și un bărbat din Biserica Ortodoxă. Amândoi L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor și au fost botezați aproape de Marea Neagră două săptămâni mai târziu, împreună cu alți oameni întorși la Dumnezeu. Îi mulțumim credinciosului DOMN pentru aceasta.

Harta din stânga arată cum a împărțit Iosua Țara Făgăduită între cele 12 seminții conf. cap. 13-20; două seminții și jumătate au fost așezate în partea de Est a râului Iordan. La fel a văzut-o Ezechiel din nou în împărăția de o mie de ani, în cap.47-48. În cap. 47 el a văzut deja Templul care va fi construit. În cap. 48, găsim cele 12 seminții în moștenirea lor .

Pe harta din dreapta putem vedea ceea ce au făcut politicienii cu Țara Sfântă. Ei se referă la Israel ca forță de ocupație și la centrul fărăi ca teritorii ocupate. Aceasta nu va rămâne așa. În împărăția de o mie de ani, ordinea divină va fi reaşezată în Țara Sfântă.

Dacă sunteți interesați să primiți literatura noastră,
puteți scrie la adresa de mai jos:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

De asemenea, puteți urmări pe Internet întâlnirile noastre
lunare din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni:

Sâmbătă seara, la ora 20:15 (ora României)

Duminică dimineața la ora 10:45(ora României).

Predicile pot fi ascultate în cincisprezece limbi.

Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform
planului Său de mântuire!

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

E-mail: volksmission@gmx.de

© de autorul și editorul E. Frank